

rovati právní účinnosti zmíněného postupu, an byl oprávněn činiti naproti žalobnímu nároku ony námitky, které by byl mohl uplatňovati vůči J. L. jako cedentu (§§ 1394., 1396. a 931. vš. z. obč.). Dle toho by bylo pokládati nárok žalobní alespoň v rozsahu 107 K 10 h přiváděném v dovolání ku platnosti, jsou-li zde ostatní podmínky správy, kterou je žalovaný J. L. povinen, za oprávněný, poněvadž bylo příslušné ujednání na straně tohoto obchodem (čl. 271. č. 1. zák. obch.) a sluší tu proto vedle čl. 277. z. obch. použití předpisů zákonníka obchodního, takže je obnos zažalovaný opodstatněn v čl. 283. obch. zák. Není tedy nezávažnou otázkou, kdy nabyl J. L. na základě smlouvy se žalovaným uzavřené vlastnictví ku předmětu koupě. (§ 1053. vš. z. ob.) Po této stránce nelze, pokud jde o odevzdání předmětu koupě, sdíleti ani názoru soudce prvního, ani soudu odvolacího. Neboť skutečnost, že J. L. zůstavil obě tehdy koupená prasata v chlévě žalovaného, resp. že žalovaný F. Č. dal, smluviv cenu trhovou a přijav závdavek, na jevo, že jsou prasata ona prodána, pokud se týče, že pravil, že je později od žalovaného převezme, a že tento na to přistoupil, nezahrnuje v sobě ani tradici ve smyslu § 426., ani dle § 428. vš. zák. obč., nebylať kupujícím jednak projevena vůle, ujati se držby věci koupené, následkem čehož ke skutečnému odevzdání podle § 426. vš. z. obč. nedošlo, odevzdání prohlášením po rozumu § 428. se nestalo však proto, že prodávající neučinil prohlášení, že miní držeti věc jménem kupujícího, pokud se týče pokládati tohoto za držitele, a okolnost, že věc zůstala v uschování prodávajícího, je proto bezvýznamnou, poněvadž je prodávající již dle § 1061. vš. zák. obč. bez ohledu na převod právní držby k uschování zavázán. Poněvadž bylo tedy prase koupené, o něž tu jde, odevzdáno J. L. vskutku teprve dne 24. IX. 09, a týž se stal tudíž vlastníkem jeho teprv toho dne, v době té však bylo prase, jak rozsudek prvního soudce zjistil, stíženo dle posudku znalců konstatovanou chorobou červenky, a posudek ten výslovně vytýká, že musilo býti nemocným již před koupí ze dne 24. IX. 09, pokud se týče, že bylo prodáno jako nákazou stížené, spočívá rozsudek druhé stolice arci na nesprávném posouzení rozepře po stránce právnické a omezená prosba žalobní je tudíž na základě §§ 922. a násl. a 932. vš. zák. obč. oprávněna.

Dr. L. K u b a l a.

I když byl advokát připuštěn ve sporu jenom za prozatímního zmocněnce ve smyslu § 38. c. s. ř. sluší nicméně jakmile dodatečně se vykáže plnou mocí, doručiti vyhotovení rozsudku již jen jemu a nikoli straně samé. (§ 93. c. s. ř.)

Firma A. žalovala firmu B. na zaplacení odebraného zboží a dostavil se za žalovanou k ústnímu jednání advokát C., předkládaje

telegram, ve kterém ho žádá žalovaná za zastupování a prohlašuje C., že přijímá toto zastupování a vyžaduje si 8denní lhůtu k předložení plné moci, kdežto zástupce žalobkyně navrhuje vynesení rozsudku pro zmeškání.

Ježto důkazy nabízené byly hned při ruce, bylo prohlášeno usnesení, že advokát C. se připouští jako prozatimní zmocněnec žalované ve smyslu § 38. c. s. ř., věc byla projednána a po předložení plné moci processní téhož dne advokátem C. od žalované mezi tím, ale až po skončení jednání mu došlé, byl pak vynesena rozsudek, jímž se žalobní prosbě vyhovuje a doručeno vyhotovení rozsudku z opatrnosti jak advokátu C., tak i žalované straně samé.

Poněvadž po doručení rozsudku vypověděl advokát C. svoji plnou moc žalované, zřídila si ona právního zástupce jiného a tento podal pak proti zmíněnému rozsudku odvolání, ale již po uplynutí lhůty odvolací, čítané od doručení rozsudku advokátovi C., jsa toho názoru, že lhůta ona běží od doručení rozsudku straně samé, kteroužto lhůtu také skutečně zachoval.

Odvolací soud v U. H. zamítl usnesením toto odvolání jako opožděné, neboť

ačkoliv advokát C. byl k ústnímu jednání v první stolici připuštěn jenom jako zmocněnec dle § 38. c. s. ř., poněvadž se okamžitě nemohl písemně plnou mocí vykáhati, tož předložil ji pak ještě téhož dne soudu processnímu a následkem toho sluší jej považovati od tohoto okamžiku za zmocněnce processního firmy žalované, a poněvadž tato plná moc nebyla zrušena před doručením rozsudku, tedy musí se pokládati za směrodatné pro lhůtu odvolací jen ono doručení rozsudku advokátovi C., neboť dle § 93. c. s. ř. mají se konati v takovémto případě veškera doručení sporu se týkající na jmenovaného zmocněnce advokáta. Že rozsudek byl doručen také straně samé, nemůže na věci ničeho měniti, poněvadž doručení to stalo se proti předpisu § 93. c. s. ř. a jest tedy neplatné.

Rekursu k **nejvyššímu soudu** proti tomuto usnesení druhé stolice žalovanou podanému nebylo vyhověno s poukazem na správné důvody stolice odvolací.

(Rozh. c. k. nejv. soudu ze dne 16. března 1910, č. j. R III. 94/10.)
Křepelka.

Když byl v jedné a téže žalobě spojen s nárokem obnos 100 K převyšujícím nárok jiný, jenž výše bagatelní nepřekračuje platí pro nárok poslední zásady řízení bagatelního, zejména i co do opravných prostředků.

Žalobce koupil svého času od žalovaného pozemek za 50 K, stal se však pouze jeho naturálním vlastníkem, neboť pozemek ten